Artık Gülsem de Gam Yemem

Konunun ne olduğunu bilmiyorum ama ben haklıyım!

5. Baskı

hayykitap genç

Mine Sota

Hayykitap - 651
Edebiyat - 124

Artık Gülsem de Gam Yemem
Mine Sota

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-605-7674-62-3
5. Baskı: İstanbul, Mart 2020

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Artık Gülsem de Gam Yemem

Mine Sota

Mine Sota

1972'de dünyada doğdu. Saklambaç oynadı, okula gitti, otobüs kuyruğunda sıra bekledi. Türk filmleri izledi, gazetenin verdiği ansiklopedilerden almak için kupon biriktirdi. Kendini bildi bileli yazar olmak istedi ama kastettiği "Gönül Yazar" değildi. İlk yazı çalışmaları, evdeki duvarlara keçeli kalemle serbest yazım şeklinde başladı. Sonra kâğıda geçti. Bilgisayar virüsünün insanlara bulaşmadığına ikna olunca yazmaya bilgisayarda devam etti. Çeşitli dergilerden okurlarına seslendi. Hala yazıyor, yazıyor, yazıyor...

@_minesota instagram
@_minesota twitter
Öz Mine Sota facebook

Hayykitap'tan yayımlanan kitapları:
Sen Gül Ben Onları Oyalarım, Mart 2020
Artık Gülsem de Gam Yemem, Mart 2020
You'TÜP'lü Kanalıma Hoş Geldiniz!, Ocak 2020

İÇİMDEKİLER

Bu Ses Bu Sess! 7
Fredi KIROger! 10
BooOOMMM! 13
İki Gün Önce... 17
Ayıp Ettin Yeğeeen! 21
Kont BIRAK ULA Şatosu..! 24
Çınnnnnnn! Kont BIRAK ULA Şatosu..! 27
Beni Goriller Büyütmedi 31
Sinir Hastası Bir Banyo 35
Hücuuuumm! 38
Kollarımı Gören Var mıı?! 42
Üç Bilinmeyenli Kadınlar Denklemi 44
Kimsenin Konuşmadığı Kasaba! 47
Odada Kafam Kadar Böcek Var 49
Amma da Baktı Sümükleri Aktı 55
Pembe Ponponlu Toka 59
Bana Bir Dert Anlat 61
Faili Meşhur Bir Olay! 65
Olamaaaazz! 70
Bıyıklarınız Sizin mi Acaba?! 73
Televizyonlarda Binn Kezz! 76
Dünyaca Ünlü Palyaço Zır Delyy! 79

Olayğlar olayğlar olayğlar! 81
Açık Büfe Değil Kaçık Büfe 84
Moda İguanası 86
Tiyatrocu Değilim Miyatrocuyum 90
Bir Kafatasının Gözyaşları 94
Ha Bu Roma'yi Kim Yaktu Da? 99
Fostradamus'un Kehanetleri! 101
Aboo! Bu Nasıl Lavaboo! 105
Kaçın Geliyoooo!! 108
Kravatlı Bir Horoz! 111
Altın Gırtlak Ödülleri 112
Nefes Tutma Rekoru 116
Eve Kuma Değil Puma Getiren Adam 117
Yavrumun Yavrusu Hediye! 120
E O Zaman Bu "O!" mu? 122
Hoşça Kal Perili Horoz 126
Zangır Zangır 129
Bakalım Buna Kafan Basacak mı! 131
Durdurun Uçağı İnecek Vaar! 135
Ölcen mi Bi Daha He, Ölcen mi?! 137
Uçan Oturma Odasına Hoş Geldiniz 140
Nihayet Düşen Jeton! 142

Bu Ses Bu Sess!

"Tıp tıpı tıp tıp... Pırssss... Ziyooğğğnn! Tıpa tıpı tıp fıssss! Görörörörrr kıss kısss!"

"O ne?! Ne o?! Atlılaaarr geliyooo! Red Kit nerdeee?! Evde yokuuuzz!" şeklinde çoook deriin manalar(!) içeren sayıklamalarla beni uykumun en mışıl yerinde uyandıran bu ses, en kör olmayasıca, en yazıklar olasıca cinstendi. Neydi ki bu?!

Beynimin içinde fellik fellik dolaşmaya başladım. Kabir azabı modundaki bu zımbırtıyı çıkarabilecek şeylerin kayıtlı olduğu dosyayı bulmaya çalışıyordum. Beni böğrümden depikleyip, kulak zarımı matkapla deler gibi uyandırmasının dışında, ondan asıl nefret etmeme neden olan başka bir şey vardı. O da, beni "Muhteşeemm!" demek bile az gelecek bir rüyadan yaka paça uyandırmasıydı.

Hem de, hem deee meşhur bir bilgisayar firmasında aylık tam on milyon dolar maaşla çalışacağım işin mukavelesini imzalayacakken... Hem de sadece ısırılmış elmaların kabuklarını soyma işi için. Üstelik iki ayda bir çift maaş ikramiyeyle. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, içinde bir tek yüzme havuzunun olmadığı kalan son model bir limuzinle işe gelip gidecekken... Kısacası "Anca rüyanda görürsün!" denecek bir istikbali tam da rüyamda görürken.

Ama artık çok geçti. "Nasıl uyanırsın ya, nasılll uyanırsın! Bunu kendine nasıl yaparsın!" diye feci şekilde kızıp, "Al sana, al sana!" diye suratımı tokatlamak istiyordum.

Ama bir saniye... Acaba hâlâ bir ümit olabilir miydi? Acaba bu sesi de rüyama dahil edip kaldığım yerden devam edebilir miydim? Mesela anlaşmayı imzalarken sakız falan çiğneseydim de bu acayip sesler ondan mı çıksaydı hı?

"Förörörrr! Tıpa tıp! Çötelekk!"

Hayır mümkün değildi çünkü bu iğrenç sesi çıkaracak bir sakız henüz fabrikasından doğmamıştı. O zaman neyin nesiydi bu zıkkımın kökü ya!

"Tanımlanamayan bir ses anca bilinmeyen bir şeye ait olabilir" gibi bir laf etmiş miydi acaba Albert Einstein abimiz? Etmemişti. Ama çatlamış kafamdan attığım kadarıyla Albert Eniştem etmiş olabilirdi.

Hayal gücümü devreye sokup bu seslerin neyden çıkabileceğine dair şıklar sıralamaya başladım.

a. Odanın kuytu bir köşesine çömelip elindeki tırnak makasıyla kirpiklerimi kesmeye hazırlanan, aklını dünyanın öbür ucuna kadar kaçırmış bir zır deliden.

b. Daha önce kitaplara girmemiş ve beni yemeye hazırlanan isimsiz aç bir hayvandan.

c. Takma dişleri olan bir tahtakurusundan.

d. Ne bileyim ben.

Lambayı yakıp etrafı kolaçan etmeden de bilemeyecektim ama tırsıyor, korkuyor ve de ürküyordum.

"Pısffrrsssssss! İyuiyuiyuiyu kötttttttt! Auyiğoooo!"

Bismillahirrahmanirrahimmm! Buradan bütün sevdiklerime sesleniyorum. Hiçbirinizi sevmiyorum! Hep sevmedim. Müslüm Gürses CD'lerimi kendisini dinlerken transa geçip üç gün bir noktaya bakabilen, aynı zamanda yerel bir radyoda DJ Kahrettin rumuzuyla diceylik yapan İmdat'a...

Dolduruşa gelip aldığım ama bir kez bile içmediğim, adı Homini Gırtlateks'miydi neydi öyle bir şey olan zayıflama çayını günde otuz beş saat dantel örebilme kapasitesine sahip Marifet teyzeye...

En sevdiğim tişörtümü Sütçü Toraman Amca'ya...

Kurduğum milyoner olma hayallerimi de su içmeye bile üşenen, nasılsa tekrar yatcaaz diye yatağını bile toplamayan depresyon dayım Dursun'a bırakıyorum. Ha bir de otuz beş taksitte aldığım ve parasını ödemeye çalışırken modası geçip giden, hâlâ XP yüklü olan, masaüstü resmi indirirken bile kendisine inme inen, kasılıp kasılıp bayılan laptopumu da kapının önüne bırakıyorum. Kim alırsa alsın. Allah hepinizi nasıl istiyorsanız öyle yapsın diyor ve huzurlarınızdan ayrılıyorum. Buraya kadarmış, n'aapak!

"Desturr!" deyip harekete geçme zamanı gelmişti. Gözlerimi açtım. Karanlık. Zifir renginde bir karanlık. Niye bu derece ışıksızdı ki burası? Acaba gözümü açtım sanıp açmamış mıydım? Ama göz kapaklarını araladığın zaman bu açmak demek olmuyor muydu ya? Oluyorduysa neden gene siyaha bakıyordum? Ay ben neredeydim? Nerenin karanlığıydı bu?! Acaba yıllar yılı göz retinalarımın peşinde olduklarından haberim bile olmayan organ tacirleri tarafından bir arabanın bagajına tıkılmış Meksika'ya falan mı kaçırılıyordum? Ya da uyurken gözkapağımı sinsice aralayıp beni tam gözümün bebeğinden

sokan bir sinek tarafından kör mü ediliyordum? Belki de zehrin etkisiyle sinek kıza falan dönüşüyordum da bu sesleri o sebeple duyuyordum. Bilincim uykudan paçasını kurtarıp tam olarak beynime geri dönemediği için anca böyle üşütük sebepler bulabiliyordum.

Fredi KIROger!

Aralık göz kapaklarımın arasından etrafa bakmaya başladım. Sanki beynimin dış dünyaya açılan kapısının anahtar deliğinden odayı dikizliyor, olana bitene, daha doğrusu hâlâ bitmeyen o sese bakıyordum.

"Tıp top töp tökürtt!"

Gözümün karanlığa alışmış kısmıyla odanın içinde hayal meyal bir şeyler görmeye başladım. Eğer dinamitle patlatılmış bir delik değilse, olsa olsa pencere olabileceğine karar verdiğim karemsi bir oyuntunun tepesinde, sadece iki adet bacaktan ibaret olan beyaz bir şeyin asılı olduğunu fark ettim. Kalbim sanki kaburgalarıma tekme atar gibi çarptı. Gözlerimi korkudan var gücümle sıkarak kapadım. Hem de öyle bir sıktım ki, eğer araya bir kamyon koysalar ezip konserve kutusu edecek kadar presleyebilirdim.

Gözlerimi bir an açıp kapatarak çektiğim fotoğrafı beynimde tabetmeye çalışırken yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlayan resim n'olur bana öyle gelmiş olsundu çünkü orada başka bir "şey" daha vardı! Korkudan birkaç keçimi kaçırmak suretiyle halüsinasyon falan görmeye hazırdım. Hatta yataktan fırlayıp, ellerimi de başımın üstünde birleştirip parmaklarımın ucunda

oradan oraya sıçrayarak Kuğu Gölü balemsi bir danslar yapmaya bile hazırdım. Yeter ki bu acayip şey gerçekten orada olmasındı ama kendimi kandırmaya hiç lüzum yoktu. Odanın öbür ucunda belirmeye başlamış yatakta yatan "oydu!"

Yok artık! Kız bu Michael Jackson mıydı, yoksa bana eni konu geliyorlar mıydı?! Şapkasını yüzünün üzerine kapamış, ellerini de karnında birleştirmiş, kısa paçalı pantolonunun bilek kısmından görünen beyaz çorapları ve bol pullu parlak ayakkabılarıyla öylece dümdüz yatıyordu. Hatta alnından sarkan kıvrık perçemi, şapkasının altındaki göremediğim gözlerinin üzerinden burnuna doğru uzanıyordu. Evet. Bu kişinin Michael Jackson olması için gereken tüm malzemeler hazırdı. Sanki aniden yataktan fırlayıp odanın ortasında geri geri kayar gibi ay yürüyüşü yaparaktan, parmaklarını şıklata şıklata dansa başlayacak gibi duruyordu.

O ne?! Birden bir yatak daha belirdi. Daha net bir görüntü elde etmek için gözlerimi kısıp zum moduna getirdim. Tu destur!! Onun da üzerinde devasa bir hamamböceği yatıyordu. Tepesindeki antenler, uyurken oynayıp birbirine sürtünüyordu. Arada bir üzerinden kayan yorganımsı şeyi kıpraştırdığı ayaklarıyla üstüne çekiyordu. Acaba görmeden üzerine bastığım ekmek kırıklarının ahı mı tutmuştu beni?! Ya da Harry Potter izlerken ismi lazım değillere falan uğramıştım da büyücüler okuluna mı yazdırmıştım kendimi?! Yoksa hayatımın bundan sonrası hep böyle eciş bücüş mü olacaktı? Anne yaaa!

Hamamböceğinin yanında bir yatak daha peyda oldu ama bu boştu. Yalnız bir dakika... Boş falan değildi ya. Tam ortasında eli, yüzü, her yeri bembeyaz biri bağdaş kurmuş oturuyordu. Elli santimlik Hobbit gibi bir şey kafasını karnına doğru eğmiş

korkunç korkunç uyuyordu. “Cadılarrr, kargalarrr, korkunçlaaar, tiksinçleeer, ürkünçleerr!” diye bağıra bağıra kaçmak için her şey hazırdı. Eğer var ya şu an bu odaya, parmaklarına taktığı jiletimsi şeylerle kâbuslarda fink atıp milleti kuşbaşı yapan meşhur Elm Sokağı’ndaki yanık suratlı Freddy Krueger girse “Bismillahh!? Yıllar yılı Freddy Kıroogırlık yaptım kılım dahi kıpırdamadı ama bu odadaki korkunç şeyler, olmayan tüylerimi dahi diken diken etti. Tamam. Hepsi buraya kadar. Bağırsaklarını dışarı döktüğüm herkesten özür dilerim. Haklarınızı bana helal ediniz. Artık para biriktirip yüzümü estetik ameliyatla insan sıfatına sokturacam ve Elm Sokağı’dan taşınıp, Kadırga Sahili’ne yerleşip midye tava satacam.” deyip, bütün korkunçluk hayatına tövbe ederek normal bir vatandaş olabilirdi.

Bu görüntülerin bünyeme salgılattığı adrenalin tsunamisi karşısında kalbim hâlâ nasıl “Boomm!” diye patlamıyor ve atmaya devam ediyordu hiç bilmiyordum. En otundan bitkisel bir hayata girmişim gibi hareketsizce yatıyordum. Az önce beni kulak zarımdan tekmeleyerek uyandıran “Takatak tıkı tıkı göçürttt!” sesi bile, bu ürkünç manzara karşısında ninni gibi kalmıştı.

Hobbit’in hemen yarım metrecik ötesindeki döşekte yatan şey, içime dolan korkuyu taşıracak son damla oldu. Sanki beynimin koridorlarında yankılanan dudak uçuklattırıcı bir ses bana “N’aber dostum? Artık ölmeye karar verdin mi? Vermediysen ver istersen ha! Kah kah khaahh!” gibi bir cümle kuruyordu.

Uyudukça yükselip alçalan devasa göbeğiyle ve de ayaklarına giydiği el örmesi kırmızı patikleriyle, başına tülbent bağlamış koca bir dev yatıyordu oradaaa! Yerde ise beyaz bir fil ölüsü yığılı duruyordu. Ve sahneye birden Rambo fırladı. Tek ayağını filin üzerine koymuş, eline de nükleer başlıklı bir füze almış sıkarak patlatmaya çalışıyor, bir yandan da egzersiz niyetine havaya kaldırıp indirerek pazularına pazu katıyordu. Hatta bu abidik gubidik şeyleri yaparken de yamuk yamuk “Nükliier silahlara hayıaaar!” diye bağırıyordu. Füzenin üzerinde kırmızı ışıklarla yanan rakamların geri sayımının bitmesine bir saniye kala, korkunun zirve yaptığı anlarda can havliyle kurulan abuk sabuk cümlelerden birini kurarak avazım çıktığı kadar bağırdım.

“Kurtuluuunn imdat yok muu!! Defolun beniiii!”

Birden kendimi yatakta ayağa kalkmış, sanki beni arkamdan kucaklayıp kemiklerimi kırana kadar sıkacakmış gibi hissettiğim duvara yaslanmış bir halde bulmuştum.

Ve odada ne kadar oksijen varsa vakumlar gibi ciğerlerime doldurup, sonra da balinamsı bir şekilde dışarı püskürtüyordum.

BooOOMMM!

Ve “Boommm!” Bomba patladı. Odaya kör edici bir ışık doldu. Hayır ya! Öyle olmamıştı. Sadece odanın lambası yanmıştı. Ve ben ışıktan kamaşmış gözlerimi sıkarak “N’olur beni yemeyin. N’oolurr! Gerekirse kabiliyetsiz yarışmasına katılıp kafamla mermer kırarım. Ağzımla kılıç yutup onunla da yaşarım. Ana haber bültenlerini sonuna kadar izlerim. Ne kadar dizi varsa son bölümüne kadar seyredip, pop-star’daki şarkıcılara SMS dahi atarım, sözzz!” diye normalde katiyen yapmayacağım şeyleri, bu odadan kurtulmam karşılığında vaat edecek hale gelivermiştim. Ve sondan bir önceki nefesimi vermeye hazırlanırken, yarı uykulu olduğu için neredeyse göz kapaklarının tamamı tarafından örtülmüş gözleriyle bana bakan bir adet yaşlı kadın belirdi

odada. Paçalı donunu pijamasının, fanilasını da uzun kollu bir kazağın üstüne giymiş, kafasının tam tepesinde toplanmış tülbendinin yanlarından, arkasından ve de önlerinden fışkırmış gümüş renkli saçları olan bir tür teyzeydi bu. "N'oluyosun kız?" sorusunu Seda Sayan versiyonuyla sordu bana.

"N'öörüyon gıı?!"

Aaa Türkçe! Kadın Türkçe konuştu. Altmış yaşıma daha girdim. Ayrıca çamaşırlarını kıyafetlerinin üzerine giymiş bu kadının tuhaflığı, az önce gördüğüm Alfred Hiçkork'u bile korkutacak sahneler yüzünden o kadar normal göründü ki bana, kendisine "Normalsin seenn! N'olur bir daha dee!" diyesim geldi.

"N'örüyon gııı!"

"Bir dahaaa!"

"N'örüyon gııı?!"

"Bir dahaaa!"

"N'örüyoonn!"

Tamam yeter bu kadar. Oh bee! Bu gerçek bir teyzeydi. Onaylanmıştı.

Hemen Michael Jackson'a baktım. Bakalım o da teyze miydi? Evet, o da öyleydi. Altmış yaşlarında zayıftan bir kadındı kendisi. Işığa karşı pimpirikli olduğundan olsa gerek, yüzüne örttüğü havluyu sıyırınca altından çıkan güneş gözlükleriyle bana baktı. Eliyle kalbini tutup oturur vaziyete geçti ve daha özgün, daha nazik(!) bir soruş şekli kullanarak kurduğu cümlelerini kulaklarıma duyurdu:

Ve booOOMMM!

Hikâyelerin içine döşenmiş kahkaha mayınlarına basıp kahkahayı patlatacağınız bu kitaptan etrafa saçılacak üj bej tanesini sizin için arakladık.
Perili bir "Kont Bırak Ula Oteli!" ve koridorlarında dolaşan sinir hastası bir hortlak...
Kafayı yemiş bir banyo ve güneş gözlükleriyle uyuyan bir kadın…
Otel havuzunun dibindeki MEZARLIK! ve kaçık büfe restoranttaki patatiz çayı…
Dünyaca ünlü palyaço ZIRR DELYY! ve ağlayan kafatası…!
Michael Jackson Teyze…
Moda İguanası…
Kravatlı bir horoz ve uçan oturma odası…
Eve kuma yerine puma getiren bir adam…
Veee…
FOSSTRADAMUS'UN KEHANETLERİ..!
Albert Enştemin "Bakıcılık değil görecelik kanunu!" ana fikriyle yazılmış bu baba kitap, ne kadar paralel evren varsa fellik fellik gezip tozutarak çiziktirilmiştir. Ve yan tesirleri; Bir müddet boş boş bakmak, Rintintin gibi "Bu insanlar beni çok sevdi. Hemen gidip üstlerine atlamalıyım" demek, elmayı ısırınca "canı acıdı mı acaba?" diye düşünmek falandır.

Ona göre işte. Herkes kitabını denk alsın…

hayykitap

22 TL
KDV'DEN MUAFTIR

ISBN: 978-605-7674-62-3
9 786057 674623